

DUPLIK TIL PER SØRENSENS KRITIK AF MIN ARTIKEL

Benny Karpatschhof

Det er forståeligt, at Per Sørensen føler sig forulempet af min anvendelse af den avisartikel, hvori han indgår som behandler. Efter min opfattelse udsætter man sig imidlertid for kritik, når man henvender sig til offentligheden, ja det er vel dybest set meningen med offentlighed. Nu er det så min tur til at blive udsat for kritik af den, jeg selv har kritiseret, og det er rimeligt nok. Men det er også rimeligt, at jeg svarer på denne kritik.

- Per Sørensens første kritikpunkt er, at patienten i avisartiklen nok inviterede journalist og psykiater ind i sin lejlighed, men at patienten ikke inviterede min person. Dette synes jeg er en ret urimelig kritik, da jeg har opfattet situationen sådan, at patientens motiv for at offentliggøre forløbet var at kaste lys over en udrykningstjeneste, som patienten tydeligvis er utilfreds med. Min analyse af forløbet er i så fald ikke bare i overensstemmelse med patientens egen opfattelse, men også med patientens ønske om at få rejst en debat om udrykningstjenesten.
- Dernæst kritiserer Per Sørensen, at min artikel undlader at gøre opmærksom på, at der er taget et uddrag af artiklen, således at uddraget er løsrevet fra sin sammenhæng.
Det er muligt, at jeg her skulle have været lidt mere eksplicit, men faktisk står der ordret at:
»et udtryk for en sundhedspsykiaters oplevelse af patienten er gengivet i Politiken, sønd. 15. april i en reportage af Heidi Vinterberg om Den psykiatriske udrykningstjeneste«.
Der står altså, at psykiaterens oplevelse forekommer i en reportage. At reportagen indeholder andet end psykiaterens syn på situationen fremgår tydeligt af citaterne fra patienten.
- Desuden kritiseres det, at det ikke fremgår, at citaterne fra artiklen i Politiken stammer fra en anden kilde end min egen undersøgelse.
Dette kritikpunkt forstår jeg ærligt talt ikke. Hvordan skulle nogen af vort tidsskrifts oplyste læsere dog kunne få den opfattelse, at citater fra

et dagblad skulle hidrøre fra en dette dagblad aldeles uvedkommende evaluering af socialpsykiatri.

- Endelig kritiseres det, at referatet af avisartiklen er uden citationstegn. Også denne kritik går ud over min fatteevne. Alle citaterne fra artiklen er placeret med indrykning, som viser, at de er citater. Og de er alle placeret under overskriften *Den psykiatriske udrykningstjeneste*. Man må derfor være en mere end almindeligt uopmærksom læser for at kunne opfatte citaterne som stammende fra min egen undersøgelse.

De øvrige kritikpunkter er i højere grad udtryk for meningsforskelle, der burde diskuteres i en indholdsmæssig debat, som i øvrigt nok kunne være relevant. Således vurderes min analyse af sundhedspsykiatriens udvikling som usammenhængende og utilstrækkelig, hvilket nok ikke er helt forkert, men faktisk indgår dette tema hverken i min undersøgelse eller i min artikel. Endelig går Per Sørensen i rette med mit begreb *psykopatologisk reduktionisme*, der karakteriseres som en *projektion* i stedet for en *reduktion*. Her er jeg bange for, at Per Sørensen sammenblander psykiatriens *genstands-plan* med dens *meta-plan*. Reduktionisme er en videnskabsteoretisk term, nemlig det *metavidenskabelige* fænomen, at en videnskabelig teoridannelse på korrekt vis reducerer et komplekst *genstandsmæssigt* fænomen til et mere enkelt.

Jeg vil medgive, at hvis jeg skulle driste mig til at anvende psykopatologiens begrebsapparat på psykiatere og andre reduktionistisk orienterede behandles syn på psykotiske patienter, så ville jeg måske være fristet til at karakterisere dette syn som et udtryk for en projektion. Men i så fald ville jeg også være faldet for en videnskabsteoretisk synd, der i sig selv ville være psykopatologisk reduktionisme. Når jeg afholder mig fra noget sådan og altså i artiklen plæderer for, at andre også gør det, er det, fordi jeg mener, at hverken patienter eller behandlere fortjener at blive offer for nogen form for reduktionisme.